

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra ELNA

Citation: Bang, Herman: "Værker i Mindeudgave", i Bang, Herman: *Værker i Mindeudgave*, Gyldendal, 1920-1921, s. 88. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang02val-shoot-idm140611310535440/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i Mindeudgave

— Bliv — og sig det ikke, sagde hun helt graableg og faldt tilbage i Stolen.

Da hun kom til sig selv igen, sagde hun:

— Tak, at Du ikke kaldte . . . Det vilde forskrække ham . . .

— Jeg vil pudre mig, sagde hun, hun førte Pudderkva-
sten to, tre Gange hen over sit Ansigt.

— Saa — nu er det godt . . .

Under et Paaskud støttede hun sig til Pigen, og de
gik ned ad Trappen.

— Det varede længe, sagde Holger.

— Ja — min Ven — Du véd, jeg vil saa gerne være
smuk . . .

Om Aftenen dansede Elna og var helt vel.

— — —

— Jeg tror, jeg vil ligge til Frokost, sagde hun om
Morgenens. Hun var meget mat og følte en tør Smerte
i sit Bryst. Gaa kun og lad mig sove.

Hun lukkede Øjnene og blundede igen.

Klokken halvtolv ringede Elna og vilde staa op.

Da hun vilde løfte sig i Sengen, faldt hun tilbage
med et lille Skrig. Hvor jeg er blevet træet, sagde hun.
Hun forsøgte igen at rejse sig og fik en Peignoir om
sig. Hun rystede af Kulde, saa Tænderne klaprede i
Munden paa hende, men hendes Hænder brændte som
Ild.

— Gaa, sagde hun og satte sig igen paa Sengen, gaa
og sig, jeg kommer straks.

Da Pigen var ude af Stuen, forsøgte hun at gaa, men
hendes Knæ vaklede, saa hun faldt foran Døren . . .
Hun kom op igen og vandt ned i Spisestuen til Fro-
kosten.

Moderen blev urolig ved at se hende: Ser Du, sagde
hun, Du kan ikke taale at farte saaledes om. Idag bliver
vi hjemme.

— Nej, Mama, netop ikke, vi vil tage ud at køre. Den
friske Luft vil gøre mig godt . . .

Da Holger kom, blev Vognen forspændt, og de kørte

ud. Det var de sidste Dage i April. Foraarsolen brød sig Vej ad alle Sidegader, og Himlen var straalende lys. Der laa i Glansen et brunligt Skær over Grønningens Træer, og Buskene langs Kastelsgraven stod i Knop.

Elna havde faaet Rødme i Kinderne: Se, sagde hun, hvor Sundet er violblaat.

De kørte langs med Stranden. Buskene bag Havernes Rækværk grønnedes under den glinsende Sol; inde paa Plænerne spiredede det fine Græs pletvis i den muldede Jord, hvor rundtom Krokus blomstrede med skinnende Farver. De vilde Ribs hang med rødmende Klaser.

Elna talte ikke meget. Hun lod sit Blik langsomt glide fra Sundet og den lyseblaa Himmel.

— Holger, sagde hun, og hendes Haand, der hvilede paa hans Arm, greb fastere. Hvor Livet dog er smukt . . . vidunderlig smukt.

Og hendes Øjne blev fugtige, og Taarerne begyndte at rulle ned ad hendes Kinder.

— Elna, sagde han, Du er syg, hvorfor græder Du?

Hun løftede Armen, og medens hun strakte den ud imod Sundet, sagde hun:

— Er her da ikke smukt?

Hun sad atter lidt med Blikket fæstet paa Vandet . . . Og uden at tage Øjnene bort fra Himlen og det blaa Sund sagde hun:

— At tænke sig den Lykke at blive gamle med hinanden.

En Dreng kom ud af en Have med en Kurv Violer i smaa Bundter. Elna lod Vognen holde. Hvad koster dine Violer? spurgte hun.

— Ti Øre Bundtet.

— Giv mig dem alle!

Hun tog ned i Kurven med begge Hænder og førte Violerne op mod sit Ansigt. Hvor de dufter, sagde hun, hvor de dufter frisk. Saa spredte hun dem ud paa sit Skød, og hun tog dem atter op — en for en og lod Solen kærtegne deres Kalk.